

מסורת הש"ס

(א) לקמן עב: יצמות קד: פסחים
יג: (ב) [בס"א: ואמר:] (ג) [לעיל
יב: וש"נ:] (ד) ולא. ז"ק. (ה) עי'
רש"ק וז"ק. (ו) שחר עבודות
בשינוי בעלים וז"ע הדס"ז. ז"ק.
(ז) אלא קדושת תנור כו' אבל הכא
דאיכא תופס לנפשי כו' ז"ק.
(ח) דהמילה לא לזכיר דש"נ שאני
יותר ולפירושו לאזני קדיש טפי
דאלים מלגזתפס ויחזן יותר כו'
ודייקין לאסמחי. ז"ק.

תורה אור השלם

1. וְאֵת הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶכֶח
שְׁלָמִים לַיהוָה עַל סֵל הַמִּצּוֹת
וְעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת מִנְחָתוֹ וְאֵת
נֶסֶכוֹ: במדבר ו יז

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מאי בנייהו וכו' בארלה הס"ד ואח"כ מ"ה למתפס פדיונו דאינו גמור דאמר אבי למימר דלא תפיס פדיון בקדושת שמי: (ג) ד"ה לאפסוקי וכו' ושרבוש גמור הוא גי' זה: (א) ד"ה איכא בנייהו וכו' שגשג גמור אלא דכפרשנא לעיל:

גליון הש"ס

תום' ד"ה בקונטרס בו'
ולבסוף פ' וב"ש. ק"ל למאי
הקשו על לשון רש"י דנקט
וכ"ש הא בלא"ה קשה דמאי
פרכי מאי איכא בין רבי לראב"ש
הא לרבי תפיס פדיונו ואינו יוצא
לחולין ולראב"ש יוצא לחולין:

רבינו גרשום

ברכתו זאת האיל עשה בן
שלמים על כל שאלת הפה
למיטו ריבויים מקרשה לסל
הפזות, והבא נניח בכשי
הצורה. קדשו ואינו נמור
אשר לא. האילציה, אר
ונמור ואינו יתור באכילה.
אילציה דאנו ואינו [נמור] אל
תמריא קדושתה למספת
פיונו קדשו כמורו:
בשלמה לבדו ואינו דאכיל
וכי לא ירש דלדרכי ואינו
קדשו למספת פיונו ואינו
קדשו שאינו יתור באכילה.
ורבי אלעזר בן שמעון קדש
אשר קדשו דאפי' פיונו לא
היה אפי' בינייזא אפסילוי
בפס: דלכך אכיל חשיתה
מקדשא אפ' חסד לא
שחיתה לזריקה הפלח, לר'
אלעזר בן שמעון לא מקדש
ואלא מפסיל ביעור לא אחרתה
ועיליה לגזא קדש: וזקן דמן
כאשכנז על מנת לאוכל
לשתי הלחם וכשרו חזק
ר' אליעזר וזקן אפי' בלחם
משום גיורא טעמייהו דאפי'
גזרין מועיל לחיוב
משום אסורא דאורא האורא
לפי ויקהל על שום גיורא
וכנ':

שיטה מקובצת

6] שלא לשמן אד קדש הלחם.
לחם כבש עזרת מנול על
לשמה אד מקדש (ומכבד)
ואיל' [דליפמן] משה נזיר
דרשני' ובה שמעתי עדי אהרן
ובחזותו של שלמי עי' הויכ
דרשני' גרתי בחזק מלמד אש
דחש' לחם לשמה אד קדש
הלחם אד מ' צית אסרת
אמרי' ריש שנה אסר אנו
עני' לשנינו קדש מנהו לשנינו
בא' אלא אהא לשמה קדש
לחם [אמרי' אצטורק] לומר לחם
קדש הלחם ריש הדין זה
לפ' מודה ואע"א דלפ' לחם
שריני (מחודה) מ"מ כתר
לפ' דקדש קדש הלחם
שפיר של לשמו דאין זה רש'
גדיל חלמא בעלמא. תריח:
[עני' חזקוני] שפיר שנה

אין מקדשין אם הלהם אלה בשמיטה. טעמא מפ' [א] לקמן: קדש
 הלהם. מותר באכילה: לא קדש הלהם. ולא תפיס פדיונו בקדושת
 שמיטה הלהם אלא בקדושת שאר [א] קדושת השלשם וצ"כ [א] פקד [א] יליף לה
 מקדושתו על צד אכל [א] תורה [ויקרא] מגיד שאם נוצח שלא לשם תורה לא קדש

למנו וכבשי עזרת למקדשי להם
ואולי ממזדה ואיל מיר [ב] גמריקן קדוש
ואולי קדוש. מפרש [א] לקמן: ואם
האיל. איל מיר: **ועשה עשמים**
על כל המזל. אלמא וציתא איל
ממקדשא לקל וציתא גמריקן לכבשי
ועזרת: **אי כפיז ויהי יעשה.** משמע
אמר: דבני דבני עשיה אחרימי: **כל**
ממוריס. אפילו לר' אליעזר דלמר
ויקרא עיקר מודי דלרין שיאט להם
בשעת שחטת ואי לא הוה בשעת
שחטת לא מקדשא ליה ויקרא: ואינו
גמור. מפרש [א] לקמן: ואינו ניסר.

לזהים: מאי בינייהו. כלומר כיון
דלמחר אביי אינו גמור כל שכן דאילו
יגמר דהא ממונת מרומת חסדא צא
וירקע דר' לא הוילא אלא לשמה
דלמחר אביי למחר הלכתא: לא
תפיס פדיונו. בקדוש שמי הלחם
אמר ר'ה משנה המעוט לשאר קריבות
לצבור: לרבא. דלמחר קדוש גמור
תופס פדיונו ויזא לחולין וסא דלמחר
לאקמן (דף ק:) מנחות לאסי. פדיון
למחר שקדשו כפלי: אלא לאסי. דלמחר
תפיס פדיונו: מאי איכא בין רבי

לר' אלעזר. וקדוש דל"ר למאי הלכתא
הוא לא תפיס קדושתו ולתמיהויה אסור
לעבדא כחלה: לאיפסולי ביזאל. לרבי דלמך
קדושתו קלמ בשמיטה אלא לאו נפסל
שטאפי זרקו ב[ו] לשמו נמי אסור
לעבדא כחלה י[ו] לרבי אלעזר דלמך שמיטה
לא לא מקדשא אין נפסל ביזאל דלמי
קדושתו י[ו] אם ילאו צין שמיטה לזריכה
קלם חלך קל זרק לשמן כשר.
(ט) י[ו] שבו גמור הוא זה דכל שכן
לרבא כיון דקדשתן נפיק קדושת
ההוא גמורה לא ב[ו] שפיח חוץ לחולין
וצפיק דקסמים (ד יג.) נמי אמר
הכי לרבי דלמך דף דברים המהמים
מועלים זה בלא זה וזה בא נפיק
לחולין ור' אלעזר דלמך אינו קדוש
לחוץ לחולין ונפיק לחולין וכיון דנפקי
לחוץ נפיק על כרחך פדיון
לפיק רבא לר' ד"ג ולשון

הגון הוא לאבי תפיס פדיונו ולרצא לא תפיס פדיונו לאבי דאמר
 פדיונו גמור עדיין לא חלה עליו קדושת הנוף גמורה ואכתי שייך ביה
 פדיונו ונהי דקדושתיה שחיטה במקדש דלא נפיק לחולין ומיהו אכתי
 גמור מתחבר גמר קדושתו ושייך ביה קדושת דמיס לתפוס פדיונו בקדושה
 לא לרצא דאמר קדוש גמור קדושת הנוף לא שייך ביה פדיון ואם התפיס
 בשפדיונו אינן נתפסין דכיון דאיתו יוצא מקדושה כלל איתו
 פדיונו כמחול בפדיונו: **בשלהם לרצא**. דאמר לרבי לאו בני דלר
 פדיון ביניהם דלדקדושתיה שחיטה: **היינו דאיכא בין רבי לר** [בא] דאמר
 לאו איתו איתו קדוש לא קדושת הנוף אלא קדושת דמיס שיעק
 דאמר לרבי נמי תפיס פדיונו וכל שכן לר [בא] דאמר מאי איכא
 בין רבי [בא] לר אלא: **איכא ביניהם לאיפסולי ביוצא**. לרבי מיפסל
 ביוצא אלא שיש לו כשר לשחוט עליו כבשים אחרים לא [בא] דאמר
 לא מיפסיל ביוצא שלא ירדה לא קדושת הנוף אלא קדושת דמיס ויהי
 פוסל זה וכשרין לשחוט עליה כבשים אחרים וזה שפירשתי
 בתחילה שגזר גמור (א) הוא דכפרשינא לעיל: **האמר זריקה מקדשה**.
 והוא אפילו קדוש לא היו כל שכן דאמור באבילה: **בין לאבי בין לרצא**
 קדוש ואיתו ניהי. דכיון דאמר איתו גמור כל שכן דאיתו ניהי:
קדוש וזמנו. כלומר על מנת לאכול מן הכבשים מן הזמנו: **בני גנאי**.

ר' אליעזר ור' עקיבא: שחיטה מקדשא. בן ואהלי זהו פסול יוצא:
פסול הוא ואמר בפ"ק (לעיל דף יב.) אין פייגול במקום פסול: זריקה מועיל

[illegible]

התכלת פרק רביעי מנחות

מז.

עד שישהו צשמן ויורק דמן צשמן. מימה למח לי זריקה פ' ק"ק
דפסחים (ד' יג.) מסקין דר' אלעזר בר' שמעון סבר לה כחזיה
דאמר כל העומד לזרק מרוק דמי ומיזן ריב"א זריקה שלא לשמה
גריעה מנשפך דם וקשה דלקמן פ' המנחות והנפחים (ד' קג.) מוכח

דלע"ג דענעס פסול צוריקע שורק
זע מנח לאסול חוק לזמן אמר לא
העמוד לירוק מירוק דמי ודפי אימא
בגמ' הם לא דיפילג בשחיתא ומקשה
אלכ פילג צוריקע מאי הכי נמי דמטמא
טומאת אכלין כי יד חלקת קדש
למנה עוקר הקרבן ועשורו קרבן שאל
אי נמי הכא נמי בעי ל' למימר ויהיה
ראוי לזריקה: (א) ואת האי יצשה

וְכֵן יָוֵאת הָאֵיל יַעֲשֶׂה
כָּל הַמְצוֹת לְמִימְרָא
אֲלֵעֲזֹר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
וְשִׁתּוֹ וּרְבִי נָחִי הַכְּתִיב
שֶׁהָאֵל כְּדִקְאֻמְרַת הִשְׁתָּא
יַעֲשֶׂה הַחַיִּיתָה וְרַבִּי
יֵשׁ בְּכֹחַ הַבּוֹיָהּ מִיבִי
ר' יוֹחָנָן הַבֶּל מוֹרִים
תַּת שְׁחִיטָה מֵאִי קְדוֹשׁ
קְדוֹשׁ וְאִינוּ גְמוּר רַבָּא
מֵאִי בִינִיּוּרָא אִיכָא
לֵאבִי לֹא תִפִּים פְּדִיּוֹנו
מֵאִי לִרְבָּא חֵינּוּ דְאִיכָא
אֵלָא לֵאבִי מֵאִי אִיכָא
שְׁמַעוֹן אִיכָא [בִּינִיּוּרָא]
מִנִּיהּ ר' שְׁמוּאֵל בְּר
אֲבָא ז' כְּבִישׁ עֲצֵרַת

דְּזַחְסִים וְיָלְדוּ אֶת־הַזֶּהוּ אֲמִינָה מִדְּקָרִישׁ
רַחֲמָנָה שְׁלֵמִים לָלֶךְ מִקְדָּשִׁי לֹחֵם לְבָרֵךְ
שְׁלֵמִים וְיִזְכֶּר נָמִי לֵךְ בְּכֵן בָּלָה קֶרֶף
כִּמוֹ גְּבִי תוֹדָה מִשּׁוֹם דְּקָרִישׁ רַחֲמָנָה
שְׁלֵמִים וְלִרְאֵה דְרָשׁ נָמִי כִּיּוֹן דְּגִלִּי קֶרֶף
בְּזִיזִיר דְּכָבֵל עֲשִׂית הַקִּדּוּשׁ מְלִיזִי הוּא
הָדִין כְּסֻלּוֹת: **בְּמָה** עֲשִׂיה בּוֹחִיחָה
מִינֵה דְקָרִישׁ דְּזַחְסִים (ד' ק'): לְרִישׁ
מִכָּאֵן שִׁינּוּ צַעֲלִים וְדִרְשִׁים לְכָל עֲשִׂית
יִמְאֵל לָלֶךְ כְּרָשׁ דְּרָשׁ וְיָלְדוּ אֶת־הַזֶּהוּ אֲמִינָה
שְׁפִיר תַּרְחִי וְיָעִץ לְרִישׁ מִנָּה לֵךְ¹ שִׁינּוּ
צַעֲלִים וְיָלְדוּ: **רִישׁ** אֲמִינָה חָתֵם בְּשַׁעֲת
שְׁחִישָׁה. מִינֵה הָאֵל מִשְׁעַת מְנוּפֶה צַעֲלִי
לֹחֵם לְבָרֵךְ וְלִשְׁמָר² לָלֶךְ מִעֲנֵב רָחוּף מִיחָא
צַעֲלִין וְשִׁמָּא אֲפִי רָחוּף לֵאמֹר צַעֲלִין וְעוֹד
שְׁמָא אֲפִי לִימְמִיר דְּצַעֲשֵׁת שְׁחִישָׁה
צַעֲלִין שְׁחִישָׁה צַעֲלִין לְבָרֵךְ אֲפִי³ דְּכִשְׁר

ציואל: בקונטרס גרס וברוב הספרים נמי גרס הכי לאבי אֵם
תפס פדיונו תרבה תפס פדיונו ופי' לאבי אֵם לאביא קדושהא בלוי
האי ישיאא וכה"ג איכא קלם פ"ב דצבורות (דף טו:) גבי ורתי
נמי מומין כונן לטיפה הוי לעבד לפרקניהו מנח קדושא חסדיה
לאחתיין לפרקניהו לא אלימי למתפס פדיון והשתא צעי לאבי מאי
בייביהו כיון דלרבי לא אלימי קדושהא כל שכן לר"א בר"ש וקשה
ללאבי נמי ליעבי אליבא דרבי מנח בן שושן לשמן לחשונא שלן לאשמן
והר"ס לא אלס למתפס פדיונו לר"א בר"ש לא ממינ שמיטה
ממדי ומס"ה לא תפס פדיונו ומו דבפסחים (דף ג:) מהיט איפכא
דלרבי לא תפס ולר"א בר"ש תפס ולקמן (דף מה.) נמי לר"א בר"ש
פידון צחוק ומהא דרמי פי' אין מתפס ^א קדושהא מנור לא אלס
קדושהא וימפיקא אכל הכי דלאכא שמיטה ותופסא ומנור] להכי לא
ומפיקא ודפרשיטא לעיל ופי' הקונ' דפי' לאבי נפדה ולרבה אלו
נפדה [חא צ"ע ^א דתחלה פי' לר"אש אלו קדוש כלל ונפיק לחולין לגמרי
ובכחו פירש ור"ס הלכ"ש ולפירושו (ל"ד) לאבי קדוש טפי דאלס
לדל נפיק לחולין ולר"אש נפיק לחולין] ויחכן יוחר גירסא אחרימי
ומיחו גירסא הקוטרס נגוהה לאבי תפס ולרבה לא תפס והשתא
איכא בינייהו במקומות אחרים דחקיקן לאשכוחי הכא תפי' בינייהו:

דמנן
 יין זריקה מועלת ליוזא. הלכך לא קבעתיה ללחם צפיגול דהא כבר
 יוזא. [בה] דפסול מחמת דבר אחר הוא כדמפרש בשילהי פ"ק (שם) [בא]:

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

קִיָּא א מִי פִי' מַהֲלִי
פְּסוּה"מ הִלְכָה יח:
קִיָּב ב מִי שֶׁס הֲלִי יט:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

שלא לשמן שטחים וירידיה
כבשם ודובתיא ודבתיא
מתניא ליה וירקה שלא לשמן
החבתיא תבשר באיכלה ואליא
מאחר תבשרי ליה ולא לשמן
שמיא לעיל אדור הכבשים
אדור הלחם ויר"ל דלא אדורין
אדור הלחם היינו דלא אדור
על חבתיא ע"כ הכבשים
אחרים שצריך לשמן מהו
והקרקקו זה חבתיא שחבתיא
מביציא על אכא משתרי הלחם
באיכלה כמו שכתבנו דשחבתיא
ליה ללחם כגופא ודובתיא כיה
לשמן דמתניא וירקה שלא
לשמן לחבתיא תבשר באיכלה
באיכלה גמי מתניא לחבתיא
הכבשים ע"כ (מתריח) וא"כ
כיון שגורק שלא לשמן
ליה אדור הכבשים שאין צורך
ע"כ ללחם וא"כ חיל אדור
אדורין ודבתיא (וי"ל) דלא
שמיטתם שלא אדור על דלא
צורח שתי הלחם ליה יצאו
צורח צורבח ללא מביציא א
שמיטתם שלא אדורין כגופא
לחבתיא כגופא מלשמן מתניא
אדורין באיכלה כגופא מלשמן
שתי הלחם הכבשים לחבתיא
אדורין ודבתיא אדורין אדורין

הא אבד הלחם וא"כ אבדו
הקדושים ולא היו קרובים וחסידים

בבשרו וכל דורדורו וכל חסדו וכל חסדו
 ששם פיגול אם יורקנה בשם
 פיגול מהו (קשה א"ל [דאן]
 לא יהיה פיגול בלחם ומיהו
 לא היה לעדרן הדקין א"ל
 בלחם ששם פיגול ששם שנים
 בלחם כל לשמו בן ששם לשמו
 אבל כשיש בן ששם ששם
 פיגול לכל הפחות בשלש א"ל
 ר"ע דאמר שם בלחם ששם
 פיגול הינו בלשמו א"ל נהי
 הלהחם מפסיל משום א"ל
 מהניא לי הטהורטורקאביע
 [חבשר] בפיגול דאמריו שחשו
 פ"ק [גב'] שירים שספר
 בן קמיה לקהטר (דחור)
 [שאני] חסרון (דא"ל [כין]
 [דאיתא] כמים מהניא לי
 קהטר [למקטנהו בפיגול]:
 וזהו קהטר [למקטנהו בפיגול]

קדוש אמו גמור כ"ש דינאו
דאמרי אין זיקה מועלת לידא
קמיה: י' בקדושת שאר תרומת
ה לא הואי כשרה ותיבת לשמה
רש"י של מהר"פ איתא: כ' לא
ז' לר' אליעזר: מו' מקדשה.
ע"פ ק"ה הילכך אית בהו משום
א' בתורה לקמן דף ע"ב:
בהר"ה לא הוי ידענא הי מינייהו
כתוב ונתנוה מחיים הוא דנריה:
יין בהשטות שסוף המסכת: